

— Ти йдеш на риболовлю, Вінко?

Гордовитим кивком Барвінка (вона ж Вінка), дівчина з очима кольору весняного дощу, дала зрозуміти, що й справді йде на риболовлю. Про це свідчив її залатаний светр і потріскані від солі еспадрильї. Усім також було відомо, що її спідничка в зелено-блакитну клітинку, що не сягала колін, уже ледь не три роки належала лише креветкам і крабам. І ці два сачки на плечі, й вовняний берет, що нагадував кульку квітучого морського будяка, — хіба це не справжнє рибальське спорядження?

Прослизнувши повз того, хто її гукнув, вона спустилася до скель, широко й упевнено перебираючи витонченими ніжками барви обпаленої глини. Філіп спостерігав за нею, порівнюючи цьогорічну Вінку з Вінкою, яку пам'ятав з попередніх канікул. Скидалося на те, що нарешті вона перестала тягнутися вгору. І справді, настав її час

зупинитися, бо з минулого року м'яса на кістках так і не додалося. Її коротко стрижене волосся розсипалося, наче позолочена сонцем солома. Вона взялася його відрощувати ще чотири місяці тому, але поки що не могла ні заплести, ні закрутити. Її щокі й руки почорніли від засмаги, а шия під волоссям залишалася білою як молоко. Посміхалася вона трохи стримано, зате реготала дзвінко. При тому, що ця дівчина застібала наглухо всі блузки та кофти на майже відсутніх грудях, спідницю й панталони вона підгортала якомога вище, бо ж доводилося спускатися до води, а там вона хлюпалася безтурботно, мов мале хлоп'я...

Друг, який спостерігав за нею, лежав на порослій високою травою піщаній дюні, поклавши на схрещені руки підборіддя з ямочкою посередині. Йому було шістнадцять з половиною, а Вінці — рівно на один рік менше. Дитинство об'єднало їх, але підлітковий вік розлучив. Минулого року вони ще обмінювалися їдкими репліками та підступними зауваженнями, але тепер між ними запанувало таке томливе мовчання, що обое воліли радше набурмоситися та пройти повз, ніж спробувати бодай трохи поговорити. Але витончений Філіп, народжений для полювання та облуди, надавав своєму мовчанню таємничості. Дозволяв собі самовпевнено відмахнути-

ся й кинути щось на кшталт: «Який сенс? Ти не зрозумієш...». А Вінці залишалося тільки мовчки страждати від того, чого він не договорював і про що сама хотіла б дізнатися. Вона боролася з невідворотним інстинктом — прагненням віддати все, проте Філіп що не день змінювався, міцнішав ледь не щогодини й міг порвати тендітний зв'язок, який щороку, від липня до жовтня, тримав його в густому лісі над морем, серед обліплених чорними водоростями скель. У нього вже з'явилася фатальна звичка дивитися на дівчину й при цьому її не бачити. Так, ніби Вінка виліплена з прозорої, мінливої речовини й не варта його уваги...

Можливо, наступного року вона впаде йому до ніг і по-жіночому благатиме: «Філе! Не будь таким жорстоким... Я кохаю тебе, Філе! Роби зі мною що завгодно... Поговори зі мною, Філе...» Але нині вона ще зберігала мрійливу дитячу гідність, вона чинила опір, і Філу це не подобалося.

Він дивився на граційну худорляву дівчину, яка цієї ранкової пори спускалася до моря. Пестити її хлопцеві кортіло не більше, ніж побити. Але він так хотів бачити її довірливою, слухняною, завжди готовою неподільно належати йому, як ті скарби, що він їх уже соромився, — засушені квіт-

із Філом не так? Ось він, замислений і чарівний, щойно подав їй руку, наче дамі... Вона повільно опустила сачок в ущелину, де спокійна морська вода давала змогу розгледіти водорості, морських огірків, зубаток, що склалися ніби з самих лише голови та плавців, чорних крабів з червоними смужками, креветок... Ось на залиту сонцем поверхню води впала тінь Філа.

— Та відсунься ж бо! Твоя тінь падає на креветок! І потім, ця велика нора — моя.

Він не наполягав, і дівчина почала ловити сама, нетерпляче й менш вправно, ніж зазвичай. Десять-двадцять креветок встигли ухилитися, коли вона надто різко підсікала їх сачком, забилися в недоступні щілини та ворушили звідти своїми тонкими борідками, дражнили незграбного ловця...

— Філе! Філе! Ну ж бо, Філе! Там повно креветок, і вони ніяк не ловляться!

Він незворушно наблизився та нахилився над вузькою, наче бездонною тріщиною, де кишіли всілякі живі створіння.

— Звичайно! Це тому, що ти не вмієш...

— Усе я вмію! — з гіркотою вигукнула Вінка. — Мені просто бракує терпіння.

Філ опустив сачок у воду й застиг.

— Там, в ущелині, — прошепотіла Вінка в нього за плечем, — живуть такі гарні, гарні... Ти бачиш їхні ріжки?

ки, агатові намистини, мушлі й зернятка, картинки, маленький срібний годинник...

— Зачекай на мене, Вінко! Я йду з тобою на риболовлю! — гукнув Філ.

Вона сповільнила крок, але не озирнулася. Кількома стрибками хлопець наздогнав її та схопив один сачок.

— Навіщо ти взяла обидва?

— Маленький для вузьких нір і мій власний, як зазвичай.

Він надав поглядом своїх чорних очей якомога більшої ніжності й утупився у блакитні дівочі оченята.

— То це не для мене?

І подав руку, щоб допомогти їй ступити на кам'янисту стежку. Щоким Вінки ледь зарожевіли. Будь-якого незвичного жесту, незвичайного погляду тепер було достатньо, щоб її спантеличити. Ще вчора вони видиралися на скелі, обстежували кожне свої нори окремо, хоча й трималися поблизу... Хоч би яким спритним був Філ, дівчина не пам'ятала, щоб колись просила в нього допомоги...

— Легше, Вінко! — він посміхнувся, бо дівчина надто різко й незграбно висмикнула свою руку. — Ти щось маєш проти мене?

Вона кусала губи, потріскані після щоденного пірнання, але й далі мовчки пробиралася вздовж скель, поцяткованих молюсками. Її переповнювали сумніви. Що ж

— Дурниці. Нащо за ними ганятися, самі прийдуть.

— Ти так думаєш?

— Авжеж. Дивися.

Вінка нахилилася ближче, її волосся затріпотіло на щоці хлопця, наче крило пташки, що втрапила в пастку. Вона відсахнулася, забулася на мить, знову нахилилася до нього й відсахнулася знову. Здавалося, Філ нічого не помітив, але вільною рукою потягнувся до оголеної руки Вінки, солоної та засмаглої.

— Дивися, Вінко... Найкрасивіша підкрадається...

Рука дівчини ковзнула, мов у браслеті, в нещільно стиснутих пальцях Філіпа, й вони зімкнулися на її зап'ясті.

— Ти її не зловиш, Філе, вона знову сховалася...

Щоб не втратити з поля зору креветку, Вінка нагнулася нижче, її рука знову прослизнула в його незакриту долоню. У зеленавій воді велика креветка барви сірого агату вже торкалася вусиками краю сачка, смикала його щупальцями. Одне спритне підсікання, і... але рибалка забарився, мабуть, насолоджуючись тим, як слухняно завмерла в його долоні дівоча рука, як на мить пригорнулася до його плеча голівка й пасма волосся впали на обличчя. Утім Вінка миттю налякано відсахнулася...